

Det følger Iforøvrigt af sig selv, at der ved Egtefolkens fælles Testamente ogsaa kan bestemmes yderligere Indskrænkning i den Længstlevendes Raadighed over Gaarden, og at det navnlig kan formenes denne at pantsætte samme, ligesom den Længstlevende i intet Tilfælde kan give nogen Pantret foran de Arvelodder, som ere Børnene tilfaldne efter den forhen afdøde Fader eller Moder, hvilke Arvelodder, som foransført, blive prioriterede i Gaarden, indtil der paa anden Maade gjøres Arvingerne Fyldest for samme.

(Beditaget med 14 St. mod 1 St.)

§ 9.

Det er ligeledes en Selvfølge, at den Længstlevende ikke kan efter sin Egtefælles Død gjøre nogen Forandring i den een Gang til Fordeel for et af Børnene af dem tilfjendegivne sidste Villie, men skulde bemeldte Barn døe, eller et vilde modtage Eiendommen, kan den Længstlevende ved en ny testamentarisk Disposition bestemme, hvo af de øvrige Børn der skal træde i dets Sted, saakfremt det fælles Testament ei allerede indeholder nogen Bestemmelse desangaaende.

(Beditaget med 13 St. mod 1 St.)

§ 10.

Den Ret til at beholde Gaarden, som der ved Egtefolks fælles Testament kan tillægges den Længstlevende af disse, skal med Hensyn til Manden ikke være indskrænket til den Tid, han bliver sidende ugift, ligesom Gaarden og, naar Enken indlader sig i nyt Egteskab, kan forblive hos hende og hendes Mand, saalænge indtil den Søn, hvem Gaarden efter Testamentet skal tilfalde, bliver myndig, hvorved i Overeensstemmelse med N. L. 3—19—34 forstaaes 18 Mars Alderen, eller den Datter, som den er tillagt, indgaaer Egteskab.

(Beditaget med 13 Stemmer.)

§ 11.

Ifkædetfor en saadan Disposition, som §§ 8 og 10 hjemle en Selveierbonde og hans Hustru Ret til at oprette til hinandens Fordeel, skal det ogsaa, uanset de have Livsarvinger, staae dem frit for, ved reciproct Testamente at be-

stemme, at den Længstlevende skal beholde Gaarden med Tilbehør som sin fuldkomne Eiendom, mod efter foregaaet edelig Taxation at udbetale den Forstafvodes Arvinger $\frac{1}{2}$ Deel af Gaardens og dens Tilbehørs sande Værdi, denne dog kun beregnet efter Fradrag af den derpaa hvilende Gjæld, hvormed disse i ethvert Tilfælde skulle lade sig nøie.

(Beditaget med 11 St.)

§ 12.

Naar en Selveierbonde i Medfør af denne Lov har givet sin faste Eiendom til eet af sine Børn mod et moderat Vederlag, skal han ikke være beføjet til paa anden Maade at disponere over mere end en ottende Deel af sin øvrige Formue, saaledes som denne bliver efter den Værdi, hvorfor Gaarden efter Bestemmelserne i § 6 bliver at overtage af det vedkommende Barn, hvilket samme skal gjælde, naar en Selveierbonde og hans Hustru, der have Livsarvinger, vilde benytte den Ret, § 11 hjemler dem til at testere hinanden Gaarden til Eiendom, ligesom da ogsaa den Arvedeel, der efter § 15 i Frdn. af 21. Maj 1845 kan tilkomme den Længstlevende, skal bortfalde.

(Beditaget med 13 St.)

§ 13.

Naar en Selveierbonde ingen Livsarvinger har, skal han ikke være bunden til nogen af sine Arvinger, men han kan borttestamentere Gaarden til hvem han vil, uden at det behøves, at der fastsættes noget Vederlag til hans Slægtninge. Dog skal han, naar han besidder Eiendommen i Fællesskab med sin Hustru, i Overeensstemmelse med § 7 have dennes Samtykke, naar han vil benytte saadan Testationsfrihed til Fordeel for Andre, end Hustruen selv. Iforøvrigt kunne Egtefolk, som ingen Livsarvinger have, oprette slikt Testamente til Bedste for hinanden indbyrdes.

(Beditaget med 15 St.)

§ 14.

Ligesom den, der bestoder flere Selveiergaard, ikke kan ved Testamente tillægge eet Barn flere af disse, naar han efterlader sig flere Børn, saaledes kan der heller ikke forbe-